

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2425/2564

พนักงานอัยการจังหวัด โจทก์ นางสาว ร. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 319

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 ชักชวนและแนะนำผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งยังเป็นเด็กและผู้เยาว์ไปขายบริการทางเพศโดยผู้เสียหายที่ 1 สมัครงใจและเดินทางไปขายบริการทางเพศด้วยตนเองให้แก่บุคคลที่จำเลยที่ 1 แนะนำ จากนั้นก็แบ่งเงินให้จำเลยที่ 1 บ้าง พฤติการณ์ดังกล่าวเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนต่อการใช้อำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ที่มีต่อผู้เสียหายที่ 1 แล้ว ไม่ว่าผู้เสียหายที่ 1 จะอยู่ที่ใดและจะยินยอมหรือไม่ เมื่อเป็นการเสื่อมเสียต่อสวัสดิภาพหรือประโยชน์สุขของผู้เสียหายที่ 1 จำเลยที่ 1 ย่อมมีความผิดฐานพรากเด็กและพรากผู้เยาว์ไปเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจารตาม ป.อ. มาตรา 317 วรรคสาม และมาตรา 319 วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 282, 317, 319 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, 6, 52 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 4, 9 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทน จำนวน 375,000 บาท แก่ผู้เสียหาย (ที่ถูก ผู้เสียหายที่ 1) จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในข้อหาตามฟ้องข้อ 1.10 ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ จำเลยทั้งสองไม่ให้การในคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคแรก วรรคสองและวรรคสาม (ที่ถูก มาตรา 282 วรรคสองและวรรคสาม) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง วรรคสองและวรรคสาม (ที่ถูก มาตรา 9 วรรคสองและวรรคสาม) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (2), 52 วรรคหนึ่ง วรรคสองและวรรคสาม (ที่ถูก 52 วรรคสองและวรรคสาม) พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3) การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ขณะกระทำความผิดจำเลยที่ 1 อายุ 19 ปีเศษ เห็นควรลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ฐานกระทำการค้ามนุษย์ที่ได้กระทำแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี ฐานเป็นธุระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้กระทำการค้าประเวณี ฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร กับฐานชักจูงส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรและมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดตามฟ้องข้อ 1.2 และข้อ 1.4 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานเป็นธุระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้กระทำการค้าประเวณี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำนวน 2 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี ฐานกระทำการค้ามนุษย์ที่ได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปี ฐานเป็นธุระจัดหาบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีเพื่อให้กระทำการค้าประเวณี ฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา

บุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงหรือชายนั้น แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม กับฐานชกจู๋ ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤตินไม่สมควรและมีความเสี่ยงต่อการกระทำผิดตามฟ้องข้อ 1.6 ข้อ 1.8 และข้อ 1.10 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานกระทำการค้ำมนุษย์ที่ได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปี ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำนวน 3 กระทง จำคุกกระทงละ 3 ปี จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพตามฟ้องข้อ 1.10 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 6 เดือน ฐานเป็นธุระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้กระทำการค้าประเวณีตามฟ้องข้อ 1.2 และข้อ 1.4 กับฐานกระทำการค้ำมนุษย์ที่ได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปีตามฟ้องข้อ 1.6 และข้อ 1.8 ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 และข้อความในบันทึกคำให้การของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานเป็นธุระจัดหาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้กระทำการค้าประเวณีตามฟ้องข้อ 1.2 และข้อ 1.4 คงจำคุกกระทงละ 3 ปี 9 เดือน ฐานกระทำการค้ำมนุษย์ที่ได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปีตามฟ้องข้อ 1.6 และข้อ 1.8 คงจำคุกกระทงละ 2 ปี 3 เดือน รวมเป็นจำคุก 11 ปี 30 เดือน ข้อหาอื่นให้ยก ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 150,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 ค่าช้ออื่นนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ำมนุษย์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม ตามคำฟ้องข้อ 1.1 และข้อ 1.3 รวม 2 กระทง และมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคหนึ่ง ตามคำฟ้องข้อ 1.5 ข้อ 1.7 และข้อ 1.9 รวม 3 กระทง ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 1 อายุ 19 ปีเศษ เห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร จำคุกกระทงละ 3 ปี ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย จำคุกกระทงละ 1 ปี คำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา กรณีมีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร จำคุกกระทงละ 2 ปี 3 เดือน รวม 2 กระทง จำคุก 4 ปี 6 เดือน ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย จำคุกกระทงละ 9 เดือน รวม 3 กระทง จำคุก 27 เดือน เมื่อรวมกับโทษตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น รวมทั้งสิ้นจำคุก 15 ปี 63 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยศาลฎีกาอนุญาตให้ฎีกาเฉพาะความผิดฐานพรากเด็กและฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจาร ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า ผู้เสียหายที่ 1 เป็นผู้เยาว์ เกิดวันที่ 17 มกราคม 2546 เป็นบุตรของนาย ภ. และนาง ณ. บิดามารดालีกร้างกัน ผู้เสียหายที่ 1 พักอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นยายที่บ้านเลขที่ 125 แต่ก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ออกจากบ้านไปเที่ยวเตร่อยู่กับเพื่อนไม่ค่อยกลับบ้าน ต่อมาผู้เสียหายที่ 1 มีคนรักชื่อนาย อ. และเมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2561 ผู้เสียหายที่ 1 ไปพักอาศัยอยู่กับนาย อ. ที่บ้านเลขที่ 32 จนถึงวันเกิดเหตุที่จำเลยที่ 1 ถูกจับดำเนินคดี คดีมีปัญหาคต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1

มีความผิดฐานพรากเด็กและฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจารหรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 ฎีกาว่า ความผิดฐานพรากผู้เยาว์ อยู่ที่ว่าขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 อยู่ในอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 หรือไม่ พยานหลักฐานที่โจทก์นำเสนอเพียงว่า เมื่อวันที่ 3 เมษายน 2561 ผู้เสียหายที่ 1 เป็นฝ่ายชักทายผ่านแอปพลิเคชันเฟซบุ๊กไปหาจำเลยที่ 1 ว่า "มีไหมหาให้หน่อย" คือผู้เสียหายที่ 1 ขอให้จำเลยที่ 1 ช่วยหาแลกให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 จากนั้นผู้เสียหายที่ 1 เป็นฝ่ายเดินทางไปรีสอร์ทที่เกิดเหตุเอง การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงขาดเจตนา ไม่เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วันที่ 23 พฤษภาคม 2563 ผู้เสียหายที่ 1 มีหนังสือยืนยันว่า จำเลยที่ 1 ไม่ได้ชักชวน หลอกลวง หรือพรากผู้เสียหายที่ 1 ไปเสียจากผู้ปกครองเพื่อให้บุคคลอื่นกระทำอนาจารหรือแสวงหาประโยชน์อื่นใด เหตุที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 3 เมษายน 2561 ผู้เสียหายที่ 1 กระทำไปด้วยความสมัครใจ จำเลยที่ 1 ไม่ได้เป็นนายหน้ารับงานขายบริการทางเพศ จำเลยที่ 1 ไม่ได้พรากผู้เสียหายที่ 1 จากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลโดยเมื่อเดือนมีนาคม 2561 เวลา 10 นาฬิกา ขณะที่จำเลยที่ 1 ไปขายบริการทางเพศที่สะพานริสอร์ท จำเลยที่ 1 ได้พบกับผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งกำลังเดินออกจากห้องพักที่รีสอร์ทกับชายอายุประมาณ 50 ปี จำเลยที่ 1 จึงชักทายผู้เสียหายที่ 1 ต่อมาผู้เสียหายที่ 1 ได้ติดต่อจำเลยที่ 1 ขอให้จำเลยที่ 1 ช่วยหาแลกให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 ด้วย วันที่ 3 เมษายน 2561 เวลา 10 นาฬิกา จำเลยที่ 1 หาแลกให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 ได้ ผู้เสียหายที่ 1 จึงให้เงินแก่จำเลยที่ 1 ไว้รับประทานอาหาร การให้เงินดังกล่าวเป็นการให้โดยเสนหา มิใช่เป็นเงินที่จำเลยที่ 1 ได้จากการแสวงหาประโยชน์จากค่านายหน้าที่เขาแลกให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 แต่อย่างใด จำเลยที่ 1 มีบุตร 1 คน คือเด็กชาย พ. สามิของจำเลยที่ 1 ได้ละทิ้งจำเลยที่ 1 ตั้งแต่บุตรเกิดได้ 1 วัน จำเลยที่ 1 จึงต้องเลี้ยงดูบุตรแต่เพียงผู้เดียว จำเลยที่ 1 ได้วางเงินบรรเทาผลร้ายให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 30,000 บาท ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง หรือหากจะลงโทษจำเลยที่ 1 ขอให้ลงโทษสถานเบาขึ้นเห็นว่า เหตุที่เกิดขึ้นเนื่องจากจำเลยที่ 1 ได้ชักทายและรู้จักกับผู้เสียหายที่ 1 มาตั้งแต่ปี 2561 ที่บริเวณสะพานริสอร์ท จากนั้นจำเลยที่ 1 และผู้เสียหายที่ 1 ก็มีการติดต่อกันทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ผ่านแอปพลิเคชันไลน์ มีการชักชวนผู้เสียหายที่ 1 ไปค้าประเวณี โดยผู้เสียหายที่ 1 สมัครใจด้วยตนเอง และผู้เสียหายที่ 1 เดินทางไปขายบริการทางเพศด้วยตนเองให้แก่บุคคลที่จำเลยที่ 1 แนะนำให้ จากนั้นผู้เสียหายที่ 1 ก็แบ่งเงินให้แก่จำเลยที่ 1 บ้าง เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 ยังเป็นเด็กและผู้เยาว์ ส่วนจำเลยที่ 1 มีอายุถึง 19 ปี ซึ่งเกือบจะบรรลุนิติภาวะ รู้ตัวชัดแล้ว จำเลยที่ 1 จึงมีวุฒิภาวะมากกว่าผู้เสียหายที่ 1 พฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ที่ชักชวนและแนะนำบุคคลให้ผู้เสียหายที่ 1 ไปขายบริการทางเพศดังกล่าวเป็นการกระทำที่กระทบกระเทือนต่อการใช้อำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ที่มีต่อผู้เสียหายที่ 1 แล้ว ไม่ว่าผู้เสียหายที่ 1 จะอยู่ที่ใดและจะยินยอมหรือไม่ เมื่อเป็นการเสื่อมเสียต่อสวัสดิภาพหรือประโยชน์สุขของผู้เสียหายที่ 1 จำเลยที่ 1 จึงย่อมมีความผิดฐานพรากเด็กและฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อหากำไรและเพื่อการอนาจารตามฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามาชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น แต่เห็นว่าตามพฤติการณ์ที่เกิดขึ้น การกระทำของจำเลยที่ 1 มิได้มีการขู่脅ผู้เสียหายที่ 1 แต่เป็นเรื่องที่ผู้เสียหายที่ 1 สมัครใจยินยอมที่จะกระทำความผิดเองด้วย ที่ศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยที่ 1 มานั้น ยังหนักเกินไป เห็นสมควรกำหนดโทษจำเลยที่ 1 เสียใหม่ให้เหมาะสมแก่การกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 อนึ่ง จำเลยที่ 1 วางเงินชำระค่าเสียหายแก่ผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 30,000 บาท ถือได้ว่าเป็นการชำระค่าสินไหมทดแทนที่ต้องรับผิดชอบตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้วบางส่วน จำเลยที่ 1 จึงคงต้องชำระเฉพาะส่วนที่ยังขาดจำนวน

120,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 และศาลฎีกาเห็นสมควรมีคำสั่งเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์เสียด้วย พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม ตามคำฟ้องข้อ 1.1 และข้อ 1.3 รวม 2 กระทั่ง และมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคหนึ่ง ตามคำฟ้องข้อ 1.5 ข้อ 1.7 และข้อ 1.9 รวม 3 กระทั่ง ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 1 อายุ 19 ปีเศษ เห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร จำคุกกระทังละ 2 ปี 6 เดือน ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย จำคุกกระทังละ 1 ปี คำให้การชั้นสอบสวนและคำเบิกความของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ประกอบกับจำเลยที่ 1 ได้วางเงินชำระค่าเสียหายบางส่วนให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทังละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร จำคุกกระทังละ 1 ปี 3 เดือน รวม 2 กระทัง รวมจำคุก 2 ปี 6 เดือน ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อหากำไรหรือเพื่อการอนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย จำคุกกระทังละ 6 เดือน รวม 3 กระทัง รวมจำคุก 18 เดือน เมื่อรวมกับโทษตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น รวมทั้งสิ้นจำคุก 13 ปี 54 เดือน และให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 120,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์และฎีกาให้เป็นพับ นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

นิพนธ์ พิทยพาณิษฐ์ · กิจชัย จิตธารารักษ์ · สิริกานต์ มีจุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2425/2564>